

Rigsdagstidende.

1854. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 247.

Tennte Session.

74de Møde.

Torsdagen den 26de Januar.

(Forts.)

J. M. Hansen (fortsat):

Imidlertid troer jeg ikke, at det vil være længe med at forhøje Dæmningen i samme Grad, som Strømmen vorer til, og, forsaavidt det hele Forhold skal endes med en Krise, vil det jo betyde, at Krisen kommer hurtigere, naar man ikke engang aabner den lille Udvet, som er foreslaaet ved dette Lovudkast. Saavidt jeg nu forstaaer Situationen, vil Ministeriet ikke gaae ind paa denne Lov, fordi den giver Noget, fordi den ikke kan siges at blive staaende ved den nugældende Lovgivning; thi det er jo egentlig det Ministeriet vil. Dersom Loven ikke sagde Andet, end hvad der indeholdes i den nu gældende Lovgivning i Forbindelse med den Bevillingsret, Ministeriet har, saa vilde det nok gaae ind paa den; men, indeholder den Mere, vil det ikke gaae ind, derpaa. Saavidt jeg forstaaer at bedømme Stemningen her i Thinget, troer jeg heller ikke, at det er tilbøieligt til at gaae ind paa Lovudkastet; men det er, fordi Aabningen maatte være endeel videre, naar den skulde tilfredsstille Majoriteten i det nærværende Thing. Jeg seer derfor ikke, at der vil komme Andet ud deraf, end at nu, da vi have hørt, hvorledes Ministeriet snuffer, at dette Forhold skal blive staaende, og efterat vi have seet, hvorledes det andet Thing vilde give en Lov angaaende dette Forhold — nu kunne maaskee ogsaa vi, dersom Lovforslaget gaaer videre, rette vore Bestræbelser paa at vise, hvilken Lov der vilde tilfredsstille Folkethinget i denne Mening, og saa lade disse 3 Forordninger gaae ved Siden af hverandre til

en følgende bedre Tids nærmere Overveielse. Vil man derfor lade Sagen gaae videre, vil jeg ogsaa rette mine Bestræbelser paa, at denne Lov dog kommer til at indeholde Noget, da jeg ikke troer, at den, som den foreligger, indeholder ret Noget. Det er ganske rigtigt bemærket af den ærede Justitsminister, at det ikke vil sige meget, at der staaer i Lovforslaget, at Eieren eller Besidderen skal enten sælge til Fæsterens Børn eller Svigerbørn eller kun med deres Tilladelse til Andre; thi han har meget rigtigt paaviist, at en Besidder kan sætte ud til en Anden, saasnart Fæsteren dør, og Dagen efter sælge Gaarden til den, som han Dagen forud har fæstet til, og det uden at spørge Fæsterens Livsarvinger eller Svigerbørn. Der maatte altsaa, hvis Loven skulde indeholde nogen Betryggelse, indfattes en Bestemmelse, der dog sikrede Fæsterens Børn og Svigerbørn Noget i denne Retning, og Folkethinget har ogsaa ved saadanne Loves tidligere Behandling vist, at det erkendte en saadan Bestemmelses Hensigtsmæssighed og Rigtighed, idet der i sin Tid her i Thinget er blevet vedtaget, at, naar en Besidder ikke kunde komme overeens med Fæsterens Livsarvinger om at overdrage dem Gaarden tilkjøbs eller til Fæste, saa skulde Gaarden sælges ved Auction og Fæsterens Livsarvinger have en Tjerdedeel af Kjøbesummen. Derved er det hele Forhold ordnet paa den bedste og ligeligste Maade imellem dem, og jeg skal være betænkt paa at see, om ikke ogsaa det nuværende Folkething i dette Stykke skulde være enigt med et tidligere Folkething, der har behandlet en lignende Lov. Det er ogsaa, forekommer det mig, alene derved, at § 5 i Lovudkastet kan faae nogen Betydning; thi den indeholder, at, forsaavidt der i Fundationsbrevene er tilstiftet en særlig For-